Potřeba se stala matkou vynálezu: Jak vzniklo vlastní potápěčské pojištění u DAN Europe

Počátkem devadesátých let zažívalo evropské potápění velký boom, začaly se organizovat speciální potápěčské výpravy, dalšími impulzy pak byl zrod destinací jako Sharm El Sheikh a Maledivy. Zároveň s tím samozřejmě přibylo i nehod s následujícím dekompresním onemocněním (DCI). Hyperbarická medicína se pomalu stávala důležitou zdravotní specializací a v oblíbených potápěčských destinacích se tehdy stavěly první hyperbarické komory.

Jako odpověď na tento potápěčský boom vytvořil doktor Alessandro Marroni, lékařský specialista na podvodní a hyperbarickou medicínu, organizaci International Diving Assistance (IDA), což byla původně nevelká síť zdravotních odborníků zabývajících se potápěním, přičemž tato síť poskytovala nepřetržitou (24/7) zdravotní podporu potápěčům, kteří se ocitli na svých cestách v nouzi. Jeho počin se velmi podobal iniciativě amerického doktora Petera Bennetta z Univerzity Duke, který ve stejné době spustil nepřetržitou horkou telefonní linku (sponzorovanou vládou USA) pod názvem National Diving Accident Network (NDAN). Tato linka byla určena výhradně pro asistenci v případech potápěčských nehod.

Doktor Marroni si brzy uvědomil, že zdravotní poradenství samo o sobě nestačí, jestliže dojde k nějakému zranění potápěče v cizině. Bylo zapotřebí nějakého speciálního pojištění, z kterého by se hradila drahá hyperbarická léčba, tradiční cestovní pojišťovny totiž takovou léčbu pojistit/hradit nechtěly. Navíc některé země, např. Španělsko a Finsko, nezahrnovaly hyperbarickou léčbu do národního zdravotního pojištění.

Následkem toho zahájila archeoložka a potápěčka Filomena De Angelis (manželka doktora Marroniho), která se později stala výkonnou ředitelkou DAN Europe, jednání jménem IDA s jednou velkou pojišťovací skupinou. Co bylo na tom jednání nejtěžší? Přesvědčit pojišťovnu, že přístrojové potápění není nebezpečné. Nejrůznější pojišťovny se totiž zdráhaly pojistit nebezpečí související s tehdy poměrně málo prozkoumaným jevem, jakým byla dekompresní nemoc.

Klasické pojišťovny poskytující cestovní a úrazové pojištění zpravidla vylučují již existující nemoci a předchozí zdravotní potíže. Těmto institucím však také trvalo poměrně dlouho pochopit, že DCI je specifický druh potápěčské nehody ve stejném smyslu, jak je tomu u určitých typických zranění, ke kterým dochází na pevnině.

Filomena De Angelis nakonec uspěla a v roce 1982 organizace IDA zavedla první celosvětové pojištění na potápěčské nehody, které se prodávalo pouze vlastním členům podobně, jak je tomu dodnes. Když se zjistilo, jaké jsou skutečné potřeby profesionálních potápěčů (členů IDA), začala tato organizace navíc nabízet pojištění na právní odpovědnost vyplývající z výkonu daného povolání. Počátkem osmdesátých let sice několik všeobecných pojišťoven již tento druh potápěčského pojištění nabízelo, jednalo se však o velmi omezený rozsah pojistného krytí/plnění, a navíc bylo toto pojištění velmi drahé, protože se potápění považovalo za velmi nebezpečnou činnost. V následujícím roce po velmi plodném jednání s doktorem Bennettem se IDA stala DAN Europe a NDAN se stala Divers Alert Network (DAN) US. O pět let později DAN US spustila svůj vlastní program potápěčského pojištění, i když ve spolupráci s poskytovatelem těchto

služeb jako třetí stranou.[1]

Vlastní potápěčské pojištění

Členové DAN Europe měli od počátku o potápěčské pojištění velký zájem. Pojišťovny však někdy neuhrazovaly některé nároky a občas musela DAN zaplatit ze svých vlastních fondů výdaje za některá specifická léčení. Často to bylo v případech hlubokých ponorů se vzduchem nebo při tehdy začínajícím technickém potápění, které pojišťovny považovaly za příliš nebezpečné a proto je nepojistily. A když se koncem dvacátého století a po roce 2000 rozšiřovalo potápění s použitím dýchacích směsí a s uzavřeným okruhem (rebreatherem), chtěly pojišťovny spojit technické a komerční potápění dohromady, přitom se však zdráhaly nadále poskytovat pojištění na potápěčské nehody a zároveň hradit náklady vyplývající z právní odpovědnosti při výkonu povolání.

Proto se v roce 2007 DAN Europe rozhodla založit svou vlastní pojišťovací společnost. Díky tomu by se tato organizace mohla svobodně rozhodovat, co vlastně bude pojišťovat a hradit a rovněž bude moci nezávisle rozhodovat o plnění vznesených nároků, navíc bude moci do pojištění zahrnout i právní odpovědnost při výkonu povolání. “Své pole působnosti jsme znali tak dobře, že jsme dokázali uspokojovat vznesené nároky a přitom zůstávat ziskoví”, říká Laura Marroni, viceprezidentka DAN Europe.

Za tímto účelem založila DAN dvě dceřiné pojišťovací společnosti: IDA Insurance Ltd (International Diving Assurance) a VING Insurance Brokers Ltd se sídlem na Maltě, kde má DAN Europe dlouholeté dobré vztahy. To také umožnilo DAN úspěšně prosazovat svou metodiku známou pod pojmem *Zaručená platba* (GOP), díky které mohou vlastní zdravotní týmy schvalovat úhrady za léčení, namísto úředníků pracujících v jiných pojišťovnách ve funkcích likvidátorů.

DAN Europe navíc zavedla i doplňkové cestovní pojištění "pro nouzové případy nesouvisející s potápěním", takže členové DAN mohou být pojištěni na celou cestu i pro případy jakýchkoli jiných nehod / nouzových situací. Pro zajímavost lze uvést, že v letech 2016-2018 souviselo 57% nehod členů DAN Europe s potápěním, zatímco 43% nehod s potápěním nesouviselo. "Uvědomili jsme si, že pro naše členy bude jednodušší, když budou mít při svém cestování pojištěné vše u nás, než kdyby si kvůli možným nepotápěčským nehodám museli hledat jinou pojišťovnu," říká viceprezidentka Marroni.

---

[1] V roce 1991 vznikla federace International DAN (IDAN) jako zastřešující organizace, která navíc k DAN Europe a DAN US zahrnuje i DAN Japan, DAN Asia Pacific a DAN Southern Africa.

O autorovi

Michael je novinář vyznamenaný řadou cen, a zároveň odborník zabývající se již několik desetiletí potápěním a nejrůznějšími technickými aspekty souvisejícími s potápěním. Je přímým autorem pojmu

„technické potápění“. Jeho články a studie byly zveřejněny v časopisech jako Alert Diver, DIVER, Quest, Scientific American, Scuba Times, Sports Diver, Undercurrent, Undersea Journal, WIRED a X-Ray. Založil a pracoval ve funkci šéfredaktora aquaCORPS, což pomohlo zařadit technické potápění do hlavního spektra sportovního potápění. Rovněž pořádal první konference Tek, EuroTek a AsiaTek.